

Sinceració

Ens veiem precisats a contestar un escrit aparegut en un periòdic el dissabte passat des del qual se'ns nomena desaprensus, fent-nos retret per haver emprat un pseudònim que usava el malaguanyat poeta Joan Badia en els seus meritíssims escrits.

Estem segurs—tenim la consciència tranquil·la sobre aquest punt—que ni els *amics* (a què es refereix el confrare) del que fou genial poeta gironí, ni el mateix autor de la REIN-VINDICACIÓ, creuen que en utilitzar nosaltres el pseudònim de FLUMILET hi hagués la mala interpretació que aquelles ratlles *volen* donar-hi. El que les escriví sap sobradament què és que tingué aquesta mala ocurrència i que no ho féu amb l'intent de VOLER PER ELL UN PRESTIGI QUE INUTILMENT PODRÀ ACONSEGUIR, tota vegada que quan ha deixat el llapis—vertadera vocació i ofici seu—i s'ha arriscat a agafar la ploma, ha estat per falla d'altres.

De sobres ens donem compte amb els fins pels quals es publicà aquella REINVINDICACIÓ el que fa que sentim amb tota l'ànima que el record d'aquell que TAMBÉ fou gran amic nostre hagi servit per seguir la campanya de desprestigi empresa contra els que fem LA RAMBLA DE GIRONA. És per aquesta causa que el que emprà en malhora el pseudònim de FLUMILET es dol en aquests moments d'haver tingut aital pensada i reconeix el seu error a la vegada que dels seus llavis en surt el «*mea culpa*» del penediment, en la seguretat que aquests mots de sinceració deixaran tranquil·la, sobre aquest punt, la consciència del confrare.

El que escriu les presents ratlles serva un bon record de Joan Badia, amb el qual l'unia una forta amistat i recorda amb melangia les passejades de platgi espiritual pels afores de Girona escoltant el verb florit d'aquell poeta i depurat escriptor tan enamorat de la nostra urbs, i guarda com un preuat tresor una poesia-autògraf («*Marianna passa la Devesa*») que l'in féu ofrena el malaguanyat escriptor,

Fa deu anys, en un quinzenal que—al igual que ara a LA RAMBLA DE GIRONA—hi dedicàvem les nostres inquietuds espirituals, publicàrem unes senzilles ratlles d'encapçalament a una poesia i una caricatura de Joan Badia, ratlles d'homenatge a la memòria del poeta delicat que tants de beneficis espirituals ha-

via de continuar reportant a la nostra Girona si la mort traïdora no se l'hagués endut en la seva carrera misteriosa. Avui ens honorem reproduint novament, aquella poesia de Joan Badia juntament amb la caricatura que féu un nostre company.

Tot quant portem dit més amunt ens fa creure que possiblement d'ací endavant ja no hi haurà ningú, NINGÚ, que pugui creure, que el fet d'haver emprat nosaltres el pseudònim de FLUMILET fos amb fins equivocs.

“Barcarola”

L'acollida falaguera que tinguérem en aparèixer fa quinze dies i les felicitacions que arreu rebérem seran l'estímul que ens animarà a continuar en la tasca que hem emprès, malgrat la polsaguera d'odi i enveja que hem despertat en els que intenten donar patents de catalanisme.

Conscients del nostre deure, fem un periòdic que estem segurs no s'embrutarà mai en la infàmia, ja que les nostres pàgines—abans de donar-les al públic—troben un sedàs on no poden passar-hi les insídies contra la gent que avui, per manament popular, comanden la cosa pública, ni contra aquells que—si políticament no poden simpatitzar-nos—ens mereixen tots els respectes, quan a franquejar la llinda de la seva vida privada es tracta.

Per això precisament, pel gest de rebeldia que tinguérem no podent remar a caprici nostre, plegàrem velles i virant en rodó, desembarcàrem a port franc amb el delit suficient per a emprendre la construcció d'un nou navili que en la seva matrícula s'hi llegeix ara el suggestiu títol de LA RAMBLA DE GIRONA.

Si bé érem pocs els que donàrem la primera empenta (tàn pocs que sobriaren més dits d'una mà que no se'n necessitarien per a comptar-los) el nostre entusiasme ens féu sortir de port amb l'optimisme del que compta trobar la mar planera i que en les escales quizenals que marcarien la nostra ruta, trobaríem abastament qui ens forniria de bagatge suficient per capejar els temporals que de bell antuvi pressentíem, evitant les perilloses nits de boira, emparat en les quals, ja sabíem ens hi tenia preparat un parany el vaixell-fantasma.

A tu, Capità-corsari d'aquesta galera que porta el pompós nom d'un instrument de vent, i Armador a la vegada d'altres navilis tallats en el mateix patró, que intentant fer acceptables

A la memòria de Joan Badia, el malaguanyat poeta gironí

Publiquem a continuació una de les seves composicions i la caricaturaobra d'un nostre amic.

Del goig de viure al carrer de l'Argenteria

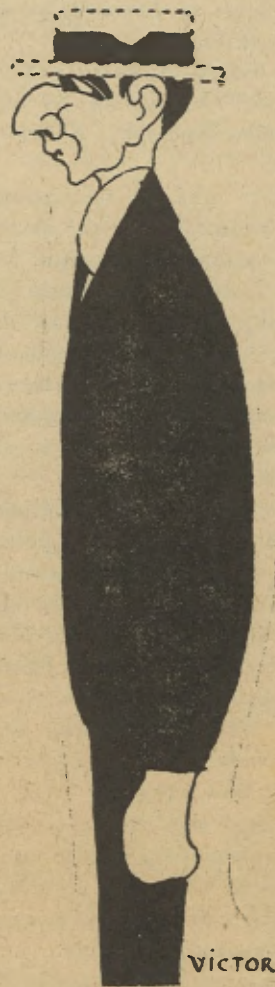
Carrer de l'Argenteria sempre més hi sia estat, per el carro que no hi ria i el silenci endiumenjat i el remor de cada dia i el soroll del teu mercat.

Carrer de l'Argenteria amb la pedra senyorial! qualsevol s'hi endinzaria, que t'estrenys per convidar!; com l'encís t'en fugiria si ets barrat per un casal?

Tenir la Rambla a la vora! —quin desig de passejar— entre el ritme de tot-hora veure un xic de campanar, no digueu! que això enamora. Quin feixuc i bell guardar!

A tu venen les puel·les que s'escorren del festeig; sols et passen carretel·les de casori o de bateig; sense foc ni fumerel·les hi és l'amor com un llebeig.

Carrer de l'Argenteria tot ho tens en enfilell. Tens la noia qui fa via, l'argenter qui fa un joell; amb la noia em casaria, l'argenté em vendrà l'anell.

les infàmies que, a mena d'arpons traïdors, engegues a tort i a dret, disfressant els teus navilis-fantasmes amb el, per tu, «camouflage» de les quatre barres de la Catalunya dels nostres amors.

A tu, Timoner-pirata, que, ara fa un any, amb l'excusa de fer propaganda dels que fins darrera hora vetllaren l'agonia de la Monarquia, prengueres per assalt la dotació d'estudiants d'un fràgil veler empenyent-lo a gratient vers uns esculls contra els quals ja sabies que s'estrellaria. La negra nit en que t'embocallares, no impedí, però, que milers de mans assenyalessin amb el dit al naufrag que amb braçades desesperades nedava vers l'illa deserta!

Compte, però, minyó!! que si nosaltres ens hem vacunat amb una agulla de gramòfon

contra el teu virus pestilent, dia vindrà que en una de les teves perilloses incursions—ales que ets tan aficionat—quis-sap si no se'as a temps, malgrat el teu salvavides de l'anònim vergonyat, a guanyar terra hospitalaria, i la tempesta d'odis i d'indignació que hauràs provocat, s'aixecarà contra teu i et precipitarà en les negrors de l'abisme sense fons, d'on no devies haver eixit mai.

Per acabar: podríem ja donar per finida la nostra tasca a LA RAMBLA DE GIRONA després d'haver demostrat a qui calia, que teníem encoratjament suficient per a fer un periòdic. Les activitats que hem dedicat en aquests dos números que porta de vida el mateix, ens en perjudiquen d'altres més productives que no podem deixar endarrera. Per tant, devem abstenir-nos durant un temps de col·laborar

en el mateix, o quant menys amb l'empenta d'ara.

Creiem, per altra part, que el nostre concurs ja no és tan necessari, davant l'airet de popa que empeny la nau, aquest periòdic que no té—com altres—la vanitat de dir que SORTIRÀ SEMPRE MÉS, ni tampoc tenim gran interès en que així sigui.

El nostre periòdic és modest això sí, però no està lligat amb ningú. Això que econòmicament podria ésser-nos un destorb, ens reporta com a compensació el poder dir com aquell gran poeta: «el meu vas és petit, però jo bec en el meu vas...»

f. m

SASTRERIA COLL

Rebudes les últimes novetats

Preus que no admeten competència

CORT-REIAL, 3

Els “anales de Nuestra Señora” i la Maçoneria

Nosaltres llegidors fervents del que se'n diu la «bona premsa», ens hem quedat astorats davant aquesta quarteta que reprodueix a continuació.

Ten presente esta copla popular:

*La mujer que quiere a dos
no es tonta; que es entendida;
si una vela se le apaga,
la otra le queda encendida*

Es clar que en el conte que publiquen els «Anales», hi figura com a mal consell, ja que a continuació s'hi llegeix:

*Pero sepa usted, tambien,
que hay un refrán que dice: «cazador que sigue a dos liebres, no caza ninguna».*

Sigui el que és vulgui, però ens fa l'efecte que al haver-se girat la truita a aquesta gent, els ha entrat tal desconcert que no saben ja per on naveguen.

El pitjor de tot és, que hi ha la temença que la maçoneria se'ls hi hagi ficat pel mig.

Poesia anormal de la Normal

(Ve de la pàgina 1)

aquesta preciositat de versos del seu inflammat admirador.

No coneixem l'autor. Malgrat aquesta insinuació de Palamós ens fa mala espina. No serà una «elucubració» poètica del famós futbolista P. H., produïda en aquella època en que tenia abandonada la Quima i durant la qual totes les seves inquietuds amoroses eren per la «divina» Ernestina, la reina de Palamós?

LA CREU ROJA
Farmàcia Doctor Roca
Gran existència en tota mena de
ESPECÍFICS
Plaça de l'Oli GIRONA Telèfon 135